

dette Lovforslag har man altsaa fremført disse to tidligere Lovgivninger, og man har ogsaa fra Loven om Esbjerg-Havn, nemlig det lille Afsnit, som berører dette Forhold, taget enkelte Bestemmelser. Men ganske vist, de væsentlige Bestemmelser i hin Lov har man ikke taget med, men har tværtimod foreslaaet de modsatte Bestemmelser i visse afgørende Forhold i dette Lovforslag. For Resten er Forholdet jo med Hensyn til Esbjerg-Havns Værdistigningsbeskatning ganske forskelligt fra det foreliggende Forhold og ogsaa fra Jernbaneskyldforholdet. Det er i Virkeligheden en Sag, som Staten slet ikke kan siges at have noget at gøre med, at der er paalagt Esbjerg Kommune en Afgift af 37,500 Kr. om Aaret i 20 Aar, tilsammen 750,000 Kr. i Rater paa $\frac{1}{20}$ om Aaret. For at give Esbjerg et Ækivalent eller nogen Lindring er der indrømmet Esbjerg Kommune denne Rettighed til ved Vedtægter, til hvilke der udfordres Indenrigsministerens Approbation efter Byraadets Indstilling, at opkræve hos Grundejerne i Esbjerg en Afgift i en begrænset Aarrække. Det vil altsaa sige, at det er en kommunal Afgift i Modsetning til den Statsafgift, som foreslaas her. Det er da for saa vidt et Statens ganske uvedkommende Forhold. Staten faar sine Penge, og Kommunen har faaet denne Adgang til Beskatning gennem Loven, som den ellers ikke vilde have haft.

Naar der saa henvises til Loven om Jernbaneskyld, er denne Henvisning om muligt endnu mere misvisende end den anden. Der er i Virkeligheden slet ikke nogen Mulighed for Analogi mellem Loven om Jernbaneskyld og det Lovforslag, som her foreligger. Jeg tænker ikke her paa de Forhold, der ligger til Grund for Loven om Jernbaneskyld, men jeg tænker paa hele Lovens Bygning, alle Lovens Enkeltheder, hele Lovens Princip, som er fuldstændig forskelligt fra det Forslag, her foreligger, ja, ligefrem i Modstrid med det. Det er forunderligt, at det er kommet til at foreligge paa den Maade som Tilfældet er, naar man genkalder sig, hvorledes Jernbaneskylden er bleven til. Det var afdøde Høgsbro, som paa den Tid, han var Minister for offentlige Arbejder, i 1907 forelagde et Forslag om Bygning af et stort Antal Privatbaner, som endte med at blive

60, og som Betingelse for Statstilskud til disse Privatbaner stillede han et Krav om, at der skulde opkræves en særlig Afgift hos de Personer, som vare i Besiddelse af Ejendomme, der kunde antages at faa tilført en særlig Forøgelse af Værdien ud over den, som man maatte antage, Banerne vilde bringe alle Ejendomme. Dette Afsnit af Jernbaneloven blev meget stærkt angrebet paa mange Punkter her i dette Ting. Der var ganske særlig et Punkt, mod hvilket man rettede sine Angreb, det var Bestemmelsen om, at den foreslaaede Afgift, som var foreslaaet at skulle være en Kapital, skulde forfalde til Betaling, saa snart det var blevet konstateret gennem en Vurdering, at der havde fundet en Værdistigning Sted. Det var dette Punkt, som man ingen Maade vilde godkende her i Landstinget, idet man sagde, at det jo slet ikke var givet, at der havde fundet en Værdistigning Sted som den, Vurderingsmændene havde antaget, og dette vilde være en Ulykke for dem, som skulde udrede disse forlods Beløb, som endogsaa kunde blive meget store, ligesom det ogsaa vilde forrykke hele vort Kreditliv, om en saadan Lov skulde kunne blive vedtagen. Under Forhandlingerne herom tillod jeg mig at foreslaa den afdøde Minister at udtage dette Afsnit C af Loven om Jernbaneanlæg og henviste dette store og ganske nye Spørgsmaal til en særlig Kommission, og derpaa indgik Ministeren. Afsnit C udgik, og der blev nedsat en meget talrig Kommission, hvoriblandt en Række af Ministeren udvalgte, særlig sagkyndige Mænd, og efter $\frac{3}{4}$ Aars Behandling i denne Kommission blev der fremsat Lovforslag til Lov om Jernbaneskyld, og dette Lovforslag, som jo for Resten efter min Erindring den højtærede Minister netop selv kom til at fremsætte, fremsattes uden nogen som helst Ændring i Kommissionens Forslag. Men i dette var man netop fuldstændig paa det rene med, at en Kapitaludbetaling i Henhold til en Vurdering burde der slet ikke blive Tale om. Forslaget den Gang og Loven, som den er vedtagen, gaa ud paa, at der i en begrænset Aarrække afkræves en Afgift af den Del af en Ejendoms *Ejendoms*skyld, som efter Vurderingen er bleven ført ud som det Beløb, som maatte skyldes det paa-